

Gáspár Adrienn

A LÉLEK HANGJA

 Publio

A lélek hangja

Gáspár Adrienn

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1. Ismeretlen árny

Első napom a gimiben harmadévesen. Az emberek ilyenkor azt gondolnák, hogy még csak most jön a java. Persze nem az életnek, hanem a tanulásnak. Én is ebben a hitben éltem. Az iskola új volt számomra, és ahogy halottam, nem épp a magam fajtának való. Csak az eszem, meg a jegyeim miatt vettek fel. Amikor meglátták, szőke, hosszú, hátam közepéig érő, kicsit bozotos hajamat, vékony, sápadt testemet, és fekete szemceruzával kihúzott szememet, rögtön elfintorodtak az arra járók.

Ma sem változtattam semmit a külsőmön. Mindig ugyan úgy hordtam a hajam és festettem a szemem. Most a kedvenc kék-zöld kockás flanel ingemet, egy farmer csőnadragot, és a kedvenc bordó színű, tíz soros bakancsomat vettem fel.

Reggelire egy bögre kávé, és egy szál cigit - hosszú, arany Marlborót - fogyasztottam. Édesanyám nem tűrte, ha a lakásban dohányzom, ezért mindig kimentem az erkélyre, és akár hideg volt, akár meleg hosszú percekét álltam ott. Most is szokásomhoz híven, becsuktam magam mögött az erkély csúsztathatós, fehér, műanyag keretű üveg ajtaját, és a vastag betonkerítésre támaszkodtam. Már előre oda volt készítve kedvenc hamutartóm, amit még a régi lakhelyemen a haverjaimmal loptunk el egy közeli kocsmából. Nem vagyok rá büszke, de ez is egy emlék, ami az egykori életemre utalt vissza, amikor még bonyolult volt a lét. A kávé bögrémet a betonkerítésre raktam, előhúztam az ACDC-s vihargyújtómat, és meggyújtottam a cigimet. Ahogy lassan megittam a kávémat és elszívtam a cigimet, a Nap egyre magasabb helyet foglalt el az égen. Elnyomtam a cigarettát, megfogtam a bögrémet, amit a konyhában a mosogatóba raktam, hogy anyám majd később elmossa, felkaptam szürke hátzsisakomat, amikor anyám megszólított:

- Xénia! Miért nem fészülködsz meg! Ez lesz az első napod az új iskolában, légszíves tiszteld meg a többiekkel azzal, hogy kifésülöd a hajad! - mondta, miközben a hajamban matatott.

- Anya! Jó ez így! Amúgy is, minek tiszteljem meg őket, hisz' nem is ismerem én ott senkit!

Anyu hátrébb lépett, szemét lesütötte halk szavak hagyták el kicsiny száját:

- Akkor legalább az undorító világnézetedet ne mutogasd senkinek. - megragadta a csuklómat és feltúrta az ingem ujját, ami egy pentagrammos, bőr karperecet rejtett.

Letépte rólam kedvenc ékszeremet, és azzal a lendülettel bevágta a nappaliba. A nappalit és a konyhát csak egy fal választotta el. A nappaliból három ajtó nyílt: az én szobámé, a szüleim hálószobájáé és a fürdőszobáé. Nem is értettem, hogy a múlthoz képest, hogy lakhatunk egy ilyen szép lakásban? T'án nyertünk a lottón, vagy kiraboltuk a bankot? Nem tudom, de ahogy anyám próbált a maga útjára terelni, amit ő Istennek hívott, én úgy kezdtem el leszarni őket, és a gondjaikat, úgy ahogy vannak. Engem csak a szabadságom érdekelt, amit a legjobban a zene tudott leírni. Hihetetlen, hogy mennyire mások vagyunk, én meg anyám.

Anyu a szája elé tette kezét, amikor rájött, hogy megint úgy bánik velem, mint egy zsarnok, aki meg akarja szabni, hogy, hogy vegyek levegőt.

- Sajnálom, kicsim. - mondta, és egy puszit nyomott a homlokomra. - Vigyázz magadra.

- Te is. - kiléptem az ajtón, és anyu halkán becsukta mögöttem.

A lifthez ballagtam, megnyomtam a hívógombot, és amíg vártam, hogy megérkezzen, elővettem a fülesemet, és az iTuchomat, összedugtam a kettőt, majd max hangerőn elindítottam rajta a kedvenc

számomat, ami nélkül soha nem kezdődhetett el a napom: a Blue Foundation-től az Eyes On Fire. Ez a dal mindig megnyugtató. Megérkezett a lift, és ahogy kinyílt az ajtó beléptem, és megálltam a gombok mellett, nekidőlve a falnak, az ajtóval szemben. Mellettem egy 18 évesnek tűnő srác állt. Szinte a teljes ellentétem volt: magas, mackós termet, seggaláig tolt, világos, ülepes farmer nadrág, vékony, libafos színű, vászoncipő, és babarózsaszín árnyalatú, V nyakú póló. Még szerencse, hogy üvöltött a fülemben a zene, így nem hallottam azt, amit ő hallgatott. A fiú undorral tekintett le rám, de pont leszartam. Amint a földszintre értünk és kinyílt az ajtó, kiviharzottam a liftből, majd a háztömbből.

Ahogy leugráltam a lépcsőkön zsebre dugott kézzel, balra vettem az irányt, a 2-es villamoshoz. Mivel csak két megállót kellett volna mennem, és az is a sétáló utca mellett húzódik, úgy döntöttem sétálok. Nincs most kedvem a tömeghez, ami a villamoson várt.

Rágyújtottam még egy cigire, és az iskola felé vettem az irányt.

Húsz perc séta után megérkeztem az iskola lépcsőjéhez. Háromnegyed nyolc volt, és már egy csomó diák különböző klikkekbe tömörülve ültek a lépcsőkön. Közben felmentem rajtuk a bejárathoz, megszámláltam hány lépcsőfok is ez. Tizenkilenc, de jó szélesek voltak, úgyhogy nem volt gyors a fel-lelépcsőzés.

A hatalmas bejárattal szemben volt egy pult, ahol a portás tartózkodott. Egy őszülő, öreg hölgy ült a pult mögött. Bájosan köszöntötte az összes diákot, akik beléptek az ajtón, és elhaladtak mellette, de amikor felém tekintet, a mosolya rögtön eltűnt az arcáról. Odaléptem a pulthoz:

- Jó reggelt, meg tudná mondani nekem, hogy merre találok a 34-es termet? - a hölgy meghallva kérdésem, a papírai között kezdett el matatni.

- Hallhatnám a nevedet? - felnézett rám nagy kerek szemüvege alól, ami most épp az orrán pihentetett.

- Ó, igen, bocsánat... Bossoy Xénia. - olyan régi smink szaga volt a nőnek, hogy alig bírtam visszatartani a tüszentésemet.

A portás hölgy meglepett arcot vágott, és rögtön elkezdett valamit magyarázni, hogy mennyire sajnálja, de nem gondolta volna, hogy a kitűnő bizonyítvány mellé egy olyan lány jár, mint én. Igen, ízlés ficamos.

- Felmegy a lépcsőn, balra fordul, majd onnan a harmadik ajtó jobbra. - mondta, és mondatát egy bájos mosollyal nyugtázta. Komolyan mondom jól esett ez a kis kedvesség. Még én is elmosolyodtam.

- Rendben, köszönöm. Viszlát. - mondtam ugyan olyan széles mosollyal, mint a portás hölgyike.

Megtaláltam a 34-es termet, és bekukkantottam nyitott ajtaján. A padok négyes oszlopokban voltak elrendezve, és mindegyik pad két személyes volt. A teremben mindenki hasonló klikkekbe rendeződve olvasott, tanult, beszélgetet, vagy úgy ahogy az emberek kilencven százaléka, az ultra modern telefonját nyomogatja. Sok klikk volt. Voltak a pláza cicák, az okos tojások, a sznobok, a bulizósak, a nagymenők, és a darkosok. Így ránézésre úgy gondoltam, hogy nem fogok valami könnyen beilleszkedni, főleg, hogy egyik klikkbe sem illenék bele, talán a darkosokhoz, vagy inkább a bulizósakhoz, de ahogy elnéztem őket visszataszítóan lenge ruhákban voltak a lányok, szóval, hanyagoljuk a dolgot.

Kitekintettem az ajtó külső oldalára, amire ezüst betűk voltak csavarozva: 11. C osztály. Remek. A papíromon is ez állt, amit még beiratkozáskor kaptam. Beléptem a terembe, de sehol sem találtam egy nyugis padot. De! Ott van egy leghátul a terem jobb oldali sarkában. Az üresen állt, mindaddig, amíg oda nem mentem és le nem dobtam a cuccom a pad külső felére. Leültem a székre, elővettem Stephen King-től a Mobil című könyvét és a százhetvenötödik oldalra lapoztam, oda ahol abba hagytam tegnap este. Már más zene ment a fülemben. Dir en Grey-től az Obscure. Ez volt egy régi kedvenc számom. Ritkán hallgatom meg, mert nem akarom, hogy elveszítse a varázsát.

A könyv épp egy izgis résznél tartott, ahova pont illett ez a zene, amikor megkocogtatták a vállamat. Bosszúsan beleraktam a könyvjelzőmet a könyvbe, és kivettem a fülemből a fülhallgatómat. Felnéztem, és egy helyesnek mondható, fekete, kócos hajú fiú állt előttem, fekete pólóban és fekete nadrágban, aminek a jobb szárán egy hosszú ezüstlánc lógott, szemében meg piros kontaktlencse volt berakva. Tökre úgy nézett ki, mint egy vámpír. Egy ezred másodperc múlva, megszólalt, meleg mély hangján:

- Szia! Erik vagyok. - nyújtotta felém jobb kezét.

- Szia, én meg Xéni - ráztam vele kezét. - Mizujs?

- Őm semmi, csak láttam, hogy itt ülsz egyedül és gondoltam megkérdezem tőled, hogy nem-e akarsz odaülni hozzánk. - Erik oda intett a fejével a darkosok felé. Már épp beszédre nyílt a szám, amikor megint megszólalt. - Tudod, ez nem épp a megfelelő pad a számodra. - tekintetében, vagy aggodalmat, vagy figyelmeztetést láttam. Nem tudtam eldönteni, inkább tereltem a témát.

- Barna színű a szemed? - összefontam karjaimat a mellem alatt.

- Tessék?

- Nem inkább kék. Igen, minden bizonnyal.

- A szemem?

- Igen. Német vagy?

- Mi? Honnan veszed?

- A kontaktlencséd. Kicsit lilás árnyalatú a piros, ha jobban megnézzük, mert bizonyára élénk világoskék a szemed, a kontaktlencséd meg szar minőségű, amiért fogadjunk egy vagyont fizettél. És a hajad. A hajvégeknél kicsit töredezett, és kopott, ezért gondolom azt, hogy eredetileg szőke vagy, és tapasztalataim szerint a szőke, kék szemű férfiak általában németek. Vagy svédek.

Erik tátott szájjal, és kicsit sértett arccal bámult le rám. Nem is tudta, hogy mit mondjon. Végül összekapta magát.

- És mi támasztaná alá, hogy német vagyok? - tette csípőjére a bal kezét, a jobbal meg a padra támaszkodott.

- A neved. Magyarországon nem divat az Erik név, amit te biztosan c-vel írsz. - majd felrobbant dühében. Hiába nem mutattam ki, majd megszakadtam a röhögéstől. Erik a padon keresztül odahajolt hozzám. Az arca csak pár centire volt az enyémtől. Éreztem arcomon a meleg levegőt, ami az orrán jött ki.

- Akkor szerintem jobban jársz, ha beállsz a nagyképű sznobok közé. Azok szoktak így okoskodni,

az emberek származásával kapcsolatban. – arca még mindig nagyon közel volt az enyémhez. Meg sem rezsent az arcom, mikor még közelebb jött. Nem törődöm képet vágtam.

- Sajnálom, de nem vagyok oda a klikkekért. Én nem érzem magam olyan klónnak akit besorolnak valahová. Megvan a saját véleményem az ilyen fajta tömörülésekről.

- Tényleg?

- Igen! De téged ez a legkevésbé sem érdekel, csak új tagot akarsz a kis klikkedbe, mert már unod a többit. – letekintettem a könyvemre, kinyitottam, majd folytattam a mondandóm. – És mivel én ezt nagy ívben leszárom, folytatni szeretném az olvasást, mert épp egy izgalmas résznél tartottam, és ehhez te nem kellesz, sz’al.. Viszlát! – Erikre meredtem, a legcsúnyább nézésemmel, amivel csak tudtam és ő a válla felet hátra tekintet a többi osztálytársunk felé, akik érdeklődve figyelték párbeszédünket, aminek a vége kicsit hangosra sikeredet.

Erik visszatámolygott a csapata felé és bosszúsan folytatta velük az abbamaradt beszélgetést.

Nem sokkal ezután becsöngettek. Nem értettem mért mondta Erik azt, hogy üljek el innen. Jó biztosan azért, hogy a klikkébe üljek, de akkor is. Igaz hiába töprengtem ezen, mert senki nem jött, hogy ez itt az ő helye.

A terem ajtaja becsapódott. Mindenki feltekintett, és a helyére ment, majd állva maradt. Leállítottam a zenét, kivettem a fülemből, a fülhallgatót, becsuktam a könyvet, majd én is felálltam. Egy alacsony termetű, kövér, kopaszodó férfi állt a padok előtt, aki bizonyára az évfolyamfelelős volt. Kezét a háta mögött kulcsolta össze és kihúzta magát, tekintélyt parancsolva ezzel. Várt, míg mindenki észrevette, hogy bejött, és felállással köszönti a tanárt. A tanár intett és mindenki leült, beleértve engem is. Névsorolvasást tartott, miközben a padoszlopok előtt járkált. Velem kezdte:

- Bossoy Xénia! – feltartottam a kezem majd leengedtem.

- Jelen. – mondtam, s a tanár folytatta

Mindenkin végig ment a névsorban, de valaki hiányzott.

- Poroszkó Márk! Valaki nem tudja, hogy Poroszkó úr merre lófrál? – kérdezte a tanár, míg egy sznob lány, aki alsóban is Márk osztálytársa volt feltette a kezét, hogy válaszoljon a tanár úrnak.

- Biztosan késik, tanár úr. Alsóban is folyton késett.

- Hát akkor majd pótolja a hiányzását. – mondta.

A tanári asztalnak támaszkodott, szemben a padokkal és bemutatkozott: - Én Molnár tanár úr vagyok, az évfolyamfelelősötök. Ha bármi problémátok van, forduljatok bátran hozzám segítségért. Én nem olyan vagyok, mint a többi tanár, hogy csak tanítson titeket, hanem én a barátotok szeretnék lenni, hogy megoszthassam veletek azokat a tapasztalatokat, amiket bizonyára ti még nem tapasztaltatok. – szünetet tartott, majd a táblához lépett. Elővett egy krétát a krétatartóból, és a táblára rajzolta az órarendünket, és közben diktálta azt.

Kihalásztam a táskámból a kis noteszemet, meg egy tollat, és elkezdtem bemásolni a füzetembe az órarendet.

Mindeközben kopogás hallatott az ajtó felől.

- Tessék! - mondta Molnár tanár úr, megemelve a hangját. Az ajtón, egy szakadt piros-zöld csíkos pulóverben - mint Freddy Krügeré - szürke, térdig érő, szakadt nadrágban, és fekete, tíz soros bakancsban jött be egy fiú, akinek a vállán pihent fekete hátizsákja.

Felrugaskodott egy picit, hogy megigazítsa táskáját, a vállán, majd a tanár úrhoz lépett.

- Elnézést a késésért tanár úr. Poroszký Márk. - nyújtotta a kezét, mire Molnár tanár úr kezét fogott vele és a padok felé intet.

- Foglalj helyet, Márk. - a tanár odalépet az asztalához, és kihúzta Márkot a hiányzók listájáról. - Hallottam híredet, hogy sűrűn késel.

Márk hirtelen befurakodott mellém, majd megszólalt:

- Hát, ha sűrűn lyukad ki a villamos kereke. - mondta ezt olyan hangsúllyal, mintha ez a kifogás tök természetes lenne. Az osztály halk kuncogásban tört ki, kivéve engem. Folyton az arcát fürkésztem.

Barna szem, vöröses, inkább piros színű, balra fésült, dús haj, jobb oldalt kopasz. Keskeny orr és száj, amikben egy-egy ezüst karika lapult. Az állkapcsát már egy kisebb szakáll takarta el. Jóval idősebbnek látszott, mint amennyinek kéne lennie.

Egy fekete, zombi mintás fullcap volt a fején, amit miközben leült, levette, és haját a helyére rázta. A táskáját a szék támlájára tette, majd elővett egy tolltartót, és egy spirál füzetet. A füzet tele volt rajzokkal, és szövegekkel. Biztos szeret rajzolni, és ahogy látom, egész jól rajzol. Egy teljesen új oldalra lapozott, és ő is lemásolta az órarendet.

Szünetben ismét visszavonultam a könyvem világába, és Márk is a füzetébe meredt, miközben kidíszítette órarendjét. Erik hozzá is odament, felajánlani egy helyet a klikkébe, amit én nem fogadtam el. A srác még rólam is tett egy-két megjegyzést, de nem tudtam kivenni őket tisztán. Nem törődtem vele. Ha eddig is megvoltam egyedül az iskolában, most sem fogok eret vágni. Befejeztem a fejezetet, becsuktam a könyvet, majd hátra dőltem a székesemen, és egy mélyet sóhajtottam. Egyszer csak azt éreztem, hogy valaki a nyakamba tette a kezét, és az arcomra nyomot, egy puszit. Kicsit meglepődtem, de inkább nem törődtem az előbb történetekkel. Márk volt az. Húzta Erik agyát, ahogy én is. Hallottam, hogy ő is megjegyezte, hogy egy olcsó szar a kontaktlencséje. Ezen már láthatólag elnevettem magam. Sőt, hangosan kiröhögtem Eriket. Megszüntettem a zenét a fülemben, és Erikre néztem.

- Látod, én mondtam. - könyököltem a padon. - Szart vettél magas áron. - kicsit lenyugodtam, majd Erik közelebb lépett hozzám, s gyengéden megfogta az államot.

- Xéni, te csak ne nevetgélj rajtam. Tudom, hogy egy gyenge mitugrász vagy.

- Bocsi, de a mitugrász, az max te lehetsz, Erik. - szólt közbe Márk. - És jó lenne, ha nem tennél ilyen mozdulatokat Xéni felé, mert még a végén zavarba ejted szegényt és elrohan.

- Maximum a wc-be rohannék hányni. - mondtam, majd Márkkal mindketten röhögésben törtünk ki.

Erik elengedte az államot, és megint duzzogva ment vissza a klikkéhez. Márkkal még mindig nevtünk, aztán egy torok megköszörülés után abbamaradt. Padtársam visszamerült a rajzába, aminek tökéletességét, neki is a zene segítette elő, tehát fülét bedugva tökéletesítette rajzát. Végig mértem a csuklóját, és a kézfejét. A pulóver fel volt túrve a könyökéig, így látszott, hogy alkarja

szálkás, de mégis izmos, és egy-két kidudorodó ér díszítette. Csuklója vékony volt, de széles. Igazi férfias csukló. Kézfején több ér is kidagadt, bütykei jól láthatóak. Az ujjai hosszúak, és vékonyak voltak. A ceruza a kezében, gyönyörű dísz volt.

Túlságosan elmerengtem. Megráztam a fejem, felálltam, és elmentem a folyosó közepére, a lépcső irányába, a kávéautomatához. Hatvan forint egy hosszú kávé. Előhúztam a pénztárcámat a jobb farzsebemből, majd kinyitottam. Basszus, nincs nálam apró, csak papírpénz, és abból is a legkisebb egy ötezres. Kínomban leengedtem a karom és fejfelé nekidőltem az automatának. Pár másodperc múlva, egy ismerős hang szólalt meg mögöttem. Eriké. Hátra fordultam, hogy közöljem vele, hogy semmi esélye, de amikor felé fordultam a pénztárcáját tartotta előttem. Megrezegtette, és hallatszott benne a sok-sok apró.

- Meghívjalak? - kérdezte kissé gúnyosan. Háttal nekidőltem az automatának, és a mellem alatt összekulcsoltam kezeimet. Ez rossz szokásommá vált az elmúlt időben.

- Nem kell, csak válts fel nekem egy ötezrest légyszí, hogy tudjak inni egy rohadt kávé. - mondtam nem épp a legkedvesebb hangnemben. Erik kuncogott egy kicsit, majd félretolt.

- Tehát egy hosszú kávé?

- Igen. - válaszoltam, de úgy, mintha legyőzött volna, valami játékban.

- Plusz cukor? - felém nézett, amikor már készült bedobni egy kétszázast.

- Nem, kösz. - feleltem durcásan, a csempét bámulva.

Miután elkészült a kávé, a kezembe nyomta. Én illedelmesen megvártam, míg az övé is elkészül, aztán elindultunk a terem irányába. Ő az ajtónál befordult, majd a válla mögül felém tekintett.

- Nem jössz be? - kérdezte.

- Előbb körül nézek. - válaszoltam, majd ő bement, én meg tovább ballagtam a folyosón.

Az iskola mennyezetén vésett virágos motívumok voltak, bézs színű festékekkel lekenve. A falak fehérek, a padló meg kicsit barnás árnyalatú csempékkal volt kirakva. Az első emeleten, a folyosó másik végében volt egy külön álló rész, amit oszlopsorok választottak el a folyosótól. Ott volt a büfé és a társalgó. Sok fotel, kanapé, és kisasztalok foglaltak helyet a büfé előtt. Az első emeleten, még volt a tanári, a lépcsővel szemben, egy informatika terem és egy biosz terem is. A második emeleten, már csak egy társalgó volt kialakítva, a büfé fölött, és egy földrajz terem. Ugyan olyan motívumok voltak a mennyezetén, mint az első emeleten és a földszinten. Minden emeleten volt két-két mosdó a folyosó két végében. Gazdag iskolának látszott és végtére is az volt. A mosdók és a termek, a társalgóval együtt, szépen, tisztán voltak tartva. Mit várjon az ember egy olyan iskolától, ami tandíjat szed be? Az ablakok szinte a plafonig értek, szép világos fa keret vette körül őket.

Kitekintettem az egyik ablakon, ami az udvar felé nézett. Sok fiatal ült kint. Beszélgettek, valaki rajzolt, valaki csak napozott, de volt valaki, egy fiú, aki egy gitárral az ölében ült kint, és játszott. Egy másik fiú odalépett hozzá és énekelt mellé. Kinyitottam az ablakot, hogy halljam a muzsikát, de sajnos a város zaja elnyomta őket. Elindultam lefelé, hogy elérjen hozzám is az az ismeretlen dal, és ha felismerném, talán én is énekelhetek mellé. Minden hiába való volt. Mire leértem, már be is csöngettek a következő órára. Csüggedten ballagtam vissza a termembe.

Leültem a padomhoz, és unottan kortyolgattam a maradék kávémat, ami ráadásul ki is hűlt.

A második óra a tankönyvekről szólt. Molnár tanár úr, néhány diákkal kiosztotta a tankönyveket, és viccelődve elmagyarázta az osztálynak, hogy, hogy bánjanak velük, hogy minden órán legyenek itt, és satöbbi. Nem nagyon figyeltem, mert folyton, unottan meredtem ki az ablakon, azon agyalva, hogy mit játszott a gitáros fiú. Hasonlóan szikár volt, mint Márk, de mégis más. Haja hosszú, barna, raszta tincsekben ért véget, pirosos, kockás ingben volt, ami a könyöke föléig fel volt tűrve, és egy zöld halásznadrágban, meg egy fekete deszkás cipőben. Biztos jó volt a hangulat, az arcát tekintve. Mosolya fülig ért, és ajkai mögül kivillantak, tökéletesen fehér fogai. Hiába minden erőfeszítés, ismerve az én formámat, soha többé nem fogom már látni.

A harmadik és negyedik óra, ismerkedős óra volt. Mindenki beszélgetett mindenkivel, de persze csak a klikkeken belül. Márk pofátlanul oda tolakodott a plázacicákhoz, akik látszólag imádták. Hát persze, mert helyes volt, és sok sebhely borította tele testét, amik szakadt bő trikójában jól látszott. Én közönyösen visszatértem a könyvemmel való ismerkedéshez. Megint izgalmas részhez értem, és ez számomra már természetes volt, - főleg, hogy már majdnem a könyv felénél jártam - amikor Erik megint megállt a padom előtt, és alkarjával rátámaszkodott.

- Xéni! Ismerkedős óra van! - vetette oda nekem, egy kacér mosollyal.

- Tudom, és mint látod, ismerkedek is. - mondtam, majd a könyvemet megemeltem, és visszaraktam eddigi helyére.

- Mi van félsz az emberektől? - kérdezte szemöldökét fel-le húzogatva.

- Nem csak gyűlölöm a klikkeket. - behunytam a szemem, hátha így elmegy.

- Mert?

- Mert én színesebb személyiség vagyok, nem úgy, mint a többiek. - Erik kérdően tekintett vissza rám, mire kinyitottam szemeim, hogy újra piros kontaktlencséjét fürkészzem, majd becsuktam a könyvet, és folytattam válaszomat. - Tudod, ha jobban megismernél, rájössz, hogy én mindegyik klikkbe beletartozhatnék. Elmondjam mért?

- Mondjad! - vakkantott, én meg az ujjaimon kezdtem el sorolni az okokat.

- Szoktam plázákba járkálni, meginni egy kávét, megnézni egy filmet, vagy új ruhákat vásárolni, mint a pláza cicák. Jeles a bizonyítványom, mint az okos tojásoknak, és emellett néha még okoskodok is. Legalább annyi pénzünk van a szüleimnek, mint a sznoboknak, imádok bulizni, koncertekre járni, és menő cuccaim vannak, jó fej vagyok, szóval akár a nagymenőkhöz is beállhatnék.

- És velünk mi lesz? - kezével a darkos klikk felé intett.

- Hát, valszeg hasonló műfajú zenét hallgatunk. - Erik gondolkodóba esett, majd megszólalt.

- Akkor kezdjük, előről, oké? - vállat vontam. - Szia, én Erik vagyok. - felém nyújtotta jobb kezét.

- Szia, én meg Xéni. - kezet ráztam vele.

- Hmm... Xéni... szép név. - mondta, én meg aranyosan rámosolyogtam. - Mit szoktál csinálni, szabadidődben?

- Imádok énekelni. - Eriknek felcsillant a szeme.

- Tényleg? És tehetséged is van hozzá? - kérdően felvonta a szemöldökét.

- Azt majd a közönség eldönti, de eddig nem kaptam negatív jelzőket a hangom illetően. - felemelkedet, és bal kezére tette a súlypontot.

- Az jó. - mondta, megvakargatta a tarkólyát, majd folytatta. - Szerintem a külsővel kapcsolatban sem kapnál negatív jelzőket. - a vér az arcomba szökött, majd kicsit kételkedve, megkérdeztem tőle.

- Te most flörtölni akarsz? - kérdeztem, mire ő elmosolyodott.

- Miért, baj?

- Igen! - vetettem oda neki, olyan határozottsággal, mint egy fal.

- Akkor inkább tanácsot adok, a zenével kapcsolatban. - megint szemtelenül közel hajolt hozzám. - Ahhoz, hogy énekelhess hangszer is kell. Ha annyi pénzed van, szerezz be valamit. - bosszúsan, mellem alá kulcsoltam karjaimat, majd egy kacsintás kíséretében Erik tovább állt.

Lányos zavaromban nem tudtam mit csináljak. Márk a szünetben a helyére ült, majd kérdőre vont:

- Xéni, mi van? Történt valami? - még mindig durcásan ültem a székemen és ez keltette fel az érdeklődését.

Ránéztem, és amint megláttam aggodalmas tekintetét, rögtön elfogott a bánat. Lesütöttem szememet a térdemre. Eszembe jutott egy emlék, amikor egy régi barátommal és egy gitárral kiültünk a parkba és hajnalig zenéltünk. Ő gitározott, én meg énekeltem. Annyira boldognak, és szabadnak éreztem magam akkor, hogy haza se akartam menni. De sajnos kaptam egy nyugtalanító telefonhívást anyámtól, hajnali egykor, hogy mégis merre csavargok, és hogy miért nem vagyok már otthon. Haza mentem, és apámnak az volt az első mozdulata, amikor beléptem az ajtón, hogy lekapta a hátamról a gitárt, és apró darabokra törte. Az volt az első gitárom. Nagyapámtól örököltem. Annyira szerettem, hogy amikor megláttam darabokra hullva a földön, zokogva berohantam a szobámba és magamra zártam az ajtót. Azóta vagyok ilyen közönyös a szüleimmel és a többi emberrel is. Megfosztottak a legnagyobb kincsemtől, és még csak nem is tudnak kárpótolni.

A bánatom dühbe torkollott. Felkaptam a táskám, beleraktam a tankönyveimet, összehúztam rajta a cipzárt, majd a fülénél fogva kiviharzottam a teremből. A második emeleti társalgóhoz rohantam. Ott ledobtam az egyik kanapéra a táskám, lehuppantam mellé, és nyugtató zeneárdatot intéztem a fülembé. Behunytam a szemem, és fejemet a kanapé háttámlájának döntöttem. Éreztem, hogy valaki leül mellém, és finoman kihúzza a fülhallgatót a fülemből. Kinyitottam a szemem, és felé néztem. Márk volt. Most már megértően tekintett rám. Nagyon sóhajtott, majd maga elé meredt.

- Erik megbántott? - kérdezte.

- Nem.

- Hanem? - kérdően nézett rám, de én behunytam a szemem.

Könny csordult le az arcomon.

- Eszembe jutott... egy... emlék. - letöröltem könnyes arcomat.

Márk punnyadtan ült a kanapén. Rám nézett.

- Van kedved velem ebédelni? - a remény megcsillant a hangjában.

- Nem vagyok éhes.

- Értem. Vacsora?

- Sok dolgom van. - magam elé meredtem

- Jó. - még egy percre ott ültünk, néma csendben, majd Márk felállt és elment. Biztos belátta magában, hogy nem lehet semmit se kezdeni velem.

Miután becsöngettek, felálltam, felkaptam a cuccom, és lassan a terem felé vonszoltam magam. A negyedik óra is olvasással telt részemről. A többiek jókat mulattak. Láttam, hogy Márk néha-néha rám tekint, hogy jól vagyok-e, de látszólag nem volt semmi bajom. Letettem a könyvet egy percre, hogy megint áttanulmányozzam Márk kezét. Jól gondoltam. A felkarja vékony volt, mégis izmos. A hegek leginkább a kezén helyezkedtek, amiket, vagy cigi csikk, vagy egy éles kés okozott. Eleinte azt hittem, hogy többször öngyilkossági kísérletet hajtott végre, de rá kellett jönnöm, hogy nem. Kis korában sokat bántották. Ahogy Márk felém tekintet ellenőrzés képben, a szemünk találkozott. Én egy kissé megijedtem, amikor az a meleg, mélybarna tekintet rám meredt. Teljesen elvarázsolt. Legszívesebben lerajzoltam volna. Folyton attól rettegek, hogy a szép dolgokat többé már nem láthatom. Márk integetett egy kicsit, és mosolygott. Én visszaintegettem, és mint egy kis gyerek széles mosollyal búcsúztam el tőle.

Mikor kicsöngettek, rögtön hátamra kaptam a táskámat, és elindultam a fülemből szóló zenével.

Amint beléptem a lépcsőházba, felrohantam a lépcsőn. Kicsit fárasztó volt felfutni a nyolcadik emeletre, de így legalább levezettem a stresszt, amit Erik szavai okoztak. Beléptem az ajtón, bementem a szobámba, hogy letegyem a cuccom, és mikor már indultam volna kifelé a bejárati ajtón anyám szól: